

Hoofdstuk 18

Lieve kleinkinderen,

Wanneer ik vroeger als kind uitgescholden werd voor Farizeeër, dan was dat niet best. Kennen jullie dit woordje Farizeeër wel? Weten jullie welk beroep een Farizeeër had? Nee? Nu een Farizeeër was in de tijd van Jezus een leider van het volk Israël. Een dominee of priester die niet alleen in de synagoge (de kerk) de leiding had, maar ook in het landsbestuur. Nu waren in de tijd van Jezus wel de Romeinse soldaten de baas in Israël, maar de Farizeeërs hadden veel macht over de gewone mensen. Meestal waren Farizeeërs heel vriendelijke en ook heel leuke mensen. Heel sociaal voelend. En zij dienden God uit de grond van hun hart.

Maar zoals in elke bevolkingsgroep of het nu christenen, moslim, ongelovigen of zelfs 'heidenen' zijn, overal vind je 'rotte appels'.

De Farizeeërs studeerden heel veel in de oude boeken van Mozes. Ze kenden de wetten van God bijzonder goed. Ja, in naam van God hadden ze er zelfs wetten en wetjes bijgemaakt. In hun eigen ogen wisten ze heel goed wat God wel of niet goed vond.

Maar, lieve kleinkinderen, als een mens op de plaats van God gaat zitten, dan gaat het altijd fout.

Zo ook bij deze Farizeeërs. Ze kenden de wet van God heel goed! Ze wisten precies wat andere mensen wel of niet mochten doen! Maar er waren ook Farizeeërs die zelf zich niet aan die strenge wetten hielden.

Ook vandaag aan de dag komt dat heel veel voor. Kennen jullie die uitdrukking van de balk en de splinter in je oog? Wat de ander verkeerd doet (de splinter) zie je heel goed, maar wat je zelf verkeerd doet (de balk) daar heb je geen erg in. Zelf doe je soms nog veel ergere dingen dan waarvan je de ander veroordeelt.

Werd ik vroeger als kind voor Farizeeër uitgescholden dan bedoelde men dat ik schijnheilig was. Dat je zelf verkeerde dingen doet, wat je een ander kwalijk neemt. En wie wil dat nu graag horen? Ik niet. Nog steeds niet.

Nog even over die Farizeeërs. Hoe kan het toch dat deze zo vrome mensen zo 'n verschrikkelijke hekel aan Jezus hadden? Het waren toch 'God-zoekende', ja godvrezende mensen die veel goeds voor hun medemensen deden? Het waren de leiders van het volk. Bij de Joden stonden deze mensen in hoog aanzien. Ze werden door iedereen gerespecteerd.

En hoe verklaar je dan het feit dat de meeste Farizeeërs Jezus haten?

Nu, ik heb maar één antwoord. Jaloezie!

In de bijbel staat dat hebzucht de wortel is van alle kwaad. Dat je jaloers bent op het geld dat een ander heeft. Wat kun je voor geld wel of niet kopen....?

En waarom waren de Farizeeërs jaloers op Jezus?

Omdat er steeds zoveel mensen naar Jezus toegingen, naar hem luisterden, hem bewonderden en dat die mensen zelfs geloofden dat hij de Messias was. Ja, het volk kon Jezus wel eens gaan volgen, met als gevolg dat zij hun macht, hun positie en hun inkomsten (geld) kwijt raakten. Dat konden de Farizeeërs niet uitstaan! En mensen op wie je jaloers bent, die ga je haten en wil je tenslotte wel vermoorden.

Hoofdstuk 18 - De Messias en de Farizeeërs

Marcus 2 : 13 - 28

Marcus 3 : 1 - 6

Op zekere dag toen de Here Jezus met heel veel mensen om zich heen, weer de stad Kapernaüm binnenkwam bleef hij staan voor het tolhuis, vlakbij de poort. Een tolhuis was een soort belastingkantoor waar de Joden die met hun karavanen door de stad trokken, hun belasting aan de Romeinen moesten betalen.

En inden die Romeinse soldaten die belastingen zelf? Nee, daar hadden ze een Jood voor ingehuurd die zijn mede-Joden veel te veel belasting liet betalen. Zo werden deze Joodse tollenaars schatrijk over de ruggen van hardwerkende volksgenoten.

De Farizeeërs, die met Jezus op reis waren geweest, schudden verachtelijk hun hoofden toen Jezus op die plek bleef staan. Dat was nu weer precies iets voor die Nazarener. Hier voor het tolhuis blijven staan en door de ramen naar binnen kijken. Elke echte Israëliet keek de andere kant uit en spuugde zelfs op de grond. Met dit soort mensen wilde je als godvrezende Jood niets te maken hebben. Het waren landverraders! Zij heulden met de vijand. Ja, het waren gewoon dieven van het volk!

Nu zag je maar weer wat voor een man die Jezus was. Hijzelf was niets beter dan deze verachtelijke tollenaars.

De Here Jezus zag die afkeurende blikken van de Farizeeërs wel, maar hij stoorde zich er niet aan. Vriendelijk keek Jezus naar één van die belastingambtenaren. Heel ernstig zei Jezus tegen hem: 'Levi, zoon van Alféus, kom, ga met mij mee.'

De tollenaar Levi keek heel verbaasd op van zijn werk. Maar toen hij zag wie hem aangesproken had, ging hij direct staan en liep naar Jezus toe.

‘Rabbi,’ zei hij blij, ‘ik ga met u mee. Ik wil u volgen. Maar mag ik eerst even tegen een collega zeggen wat hij verder moet doen? En rabbi Jezus, mag ik ook voordat ik u ga volgen afscheid nemen van mijn collega’s met een lekker etentje?’

Vol spanning wachtte Levi op antwoord. Als het niet mocht dan zou dat ook goed zijn. Dan zou hij zelfs als het moest, zonder zijn collega’s te groeten met Jezus meegaan. Ja, Levi wist dat hij vanaf nu alles zou doen wat deze wonderbaarlijke rabbi tegen hem zei.

Maar Jezus vond het niet alleen goed toen hij hoorde dat Levi zijn collega’s als afscheid een etentje wilde aanbieden, hij wilde zelfs graag mee-eten.

En daar zag je even later Jezus lopen tussen allemaal tollenaars in naar Levi’s huis.

‘Levi, zoon van Alféus, kom, ga met mij mee.’

En de Farizeeërs? Ze waren verbouwereerd toen ze dit zagen. Hoe was dit mogelijk? Een Joodse rabbi tussen allemaal zondige tollenaars? Dit kon toch niet? Nee, volgens de Joodse wet mocht dit helemaal niet!

Maar dit rechtstreeks tegen Jezus zeggen? Dat durfden ze niet. Daarom zeiden een paar wetleraren die bij de Farizeeërs hoorden tegen de leerlingen van Jezus: ‘Wat jullie Meester doet, dat mag helemaal niet. Jullie weten toch dat een Jood niet samen aan één tafel mag eten met tollenaars en slechte mensen! Schaamt jullie Meester zich niet?’

Jezus hoorde wat deze wetleraren tegen zijn leerlingen zeiden. Hij draaide zich om en zei tegen hen: ‘Denken jullie nu werkelijk dat een profeet niet samen met een zondig mens mag eten? Of denken jullie ook dat een dokter niet naar een

ziek mens toe mag gaan omdat hij dan zelf ook ziek kan worden? Nee, jullie weten even goed als ik dat een dokter naar zieke mensen gaat en niet naar gezonde mensen. Om dezelfde reden ga ik niet naar mensen die van zichzelf denken dat ze goed en rechtvaardig zijn. Nee, ik ben hier om aan ‘slechte’ mensen het goede nieuws te vertellen.

Alle Farizeeërs die dit antwoord van Jezus hoorden en ook de wetleraren hadden geen weerwoord op wat Jezus tegen hen zei.

Niet lang hierna, op een dag dat iedereen in Israël vaste, kwamen de Farizeeërs bij Jezus met een vraag over het vasten. En deze keer waren ze ervan overtuigd dat ze Jezus te slim af zouden zijn.

Vanaf oude tijden moest elke Jood één dag in het jaar vasten. Maar daar waren in later jaren een paar vastendagen bij gekomen waar iedereen zich ook aan hield.

Ook de leerlingen van Johannes de Doper aten en dronken zo’n vastendag niet. En men begreep niet waarom Jezus en zijn leerlingen hier niet aan meededen. Nu hadden de Farizeeërs een paar Johannes-de-Doper-leerlingen meegenomen terwijl ze Jezus vroegen: ‘Rabbi, waarom vasten de leerlingen van Johannes de Doper wel en u en uw leerlingen niet?’

Op die vraag dachten de Farizeeërs, kon Jezus geen antwoord geven. Hij kon natuurlijk niet zeggen dat vasten geen zin had, want dan zouden ze Jezus erop wijzen dat Johannes de Doper hierover toch een andere mening had. En als Jezus zou zeggen dat vasten wel goed was, dan zouden ze hem antwoorden: ‘Maar waarom doen jullie dat dan niet?’

Nu zou Jezus met de mond vol tanden staan tot spot van heel het volk. In de ogen van de Farizeeërs was nu al die spot te zien. Ook hun stille haat.

Jezus zag het. Hij kende hun gedachten, maar werd er niet boos om.

En rustig antwoordde hij: ‘Jullie begrijpen niet waarover jullie praten. Vasten is niets anders dan in de rouw zijn. En er zijn tijden dat het goed is om te rouwen. Johannes de Doper had gelijk toen hij tegen zijn leerlingen zei dat ze moesten gaan vasten. Maar nu **Ik** gekomen ben, geeft het geen pas om te rouwen en daarom vasten mijn leerlingen niet.

En terwijl Jezus zich omdraaide en de leerlingen van Johannes de Doper aankeek, zei hij: ‘Weten jullie niet meer dat jullie meester Johannes de Doper tegen jullie gezegd heeft, dat ik de **Bruidegom** ben en hij niet meer dan een vriend van de Bruidegom was? Waarom zouden mijn leerlingen dan nu vasten, terwijl ik nog bij hen ben? Er zullen dagen komen dat mijn leerlingen wel zullen vasten. Maar nu ik nog bij hen ben is vasten niet nodig.

Maar jullie hebben nog nooit begrepen dat met mijn komst alles veranderd is. De tijd van Johannes de Doper is voorbij. We leven nu in mijn tijd, in de tijd van de Messias. Jullie mogen mij niet in het verleden plaatsen. Nee, niet in de tijd van Johannes de Doper.

Julie lijken op een vrouw die een oude jas met een scheur erin weer heel maakt met een nieuwe lap stof. Als die nieuwe stof gaat krimpen scheurt de jas nog verder kapot.

Net zoals je jonge wijn niet moet bewaren in oude wijnzakken. Want oude wijnzakken scheuren open door de jonge wijn. Dan ben je de wijnzakken kwijt en ook de wijn. Je moet jonge wijn bewaren in nieuwe wijnzakken.

Niet één leerling van Johannes de Doper en ook geen Farizeeër durfde na dit gehoord te hebben, iets meer tegen Jezus in te brengen.

De sabbat. De zevende dag van de week. Een door God ingestelde rustdag voor mens en dier.

Ja, hoe je de sabbatsrust op de juiste manier moest vieren, daarover verschilden Jezus en de Farizeeërs nogal van mening.

In die tijd geloofden bijna alle Joden het heel oude verhaal dat mens en dier zich twee keer een hele sabbat lang moesten houden aan alle wetten en wetjes die voorgeschreven waren voor de sabbatsrust, voordat de Christus, de beloofde Messias op deze wereld zou kunnen komen.

Dit hele ‘verhaal’ was volkomen dwaasheid!

Maar de Farizeeërs waren erg streng op het nakomen van al die wetten en wetjes betreffende de sabbatsrust. Op de sabbat mocht er in wezen niets worden gedaan. Het ergste was dat zij van de sabbat die als een ‘feestdag’ bedoeld was, een dag gemaakt hadden waar geen mens meer blij en gelukkig kon zijn. Men was bang! Want je kon zo gemakkelijk een ‘foutje’ maken, waardoor het jouw schuld was dat de Messias nog steeds niet naar deze wereld was gekomen.

Daar kwam nog het volgende bij: sommige Farizeeërs waren in dezen wel heel streng wat betreft het gewone volk, maar zelf hielden ze zich niet zo strikt aan deze zeer strenge regels voor de sabbatsrust.

Op een keer liep Jezus met zijn leerlingen door de korenvelden. Het was in de voorzomer en het graan was bijna rijp. Nog een paar dagen en dan zouden de boeren hun graan gaan oogsten.

De leerlingen hadden honger en tijdens het lopen plukten ze een paar aren, wreven die fijn tussen hun handen en aten de korrels op. Het deed hen gewoon goed en vol goede moed wilden ze verder gaan.

Maar, daar waren plotseling weer diezelfde Farizeeërs uit Jeruzalem. Kwaad liepen ze naar Jezus toe. Ja, dit was erger dan wat ze tot nu toe van Jezus en zijn volgelingen meegemaakt hadden! Dit waren nu diezelfde mannen die zich niet hielden aan een vastendag en nu braken ze ook nog de sabbat!

Een boer die op een sabbat zijn ossen voor zijn ploeg spande en op het land aan het werk ging, was de dood schuldig. Maar dit, wat deze mannen deden, was even erg.

Kwaad, omdat nu weer de Messias niet naar deze wereld zou kunnen komen, zeiden ze tegen Jezus: ‘Vindt u dit nu zo maar goed dat uw leerlingen op de sabbat aren plukken? Dit is bij de wet streng verboden!’

De leerlingen hadden honger en tijdens het lopen plukten ze een paar aren, wreven die fijn tussen hun handen en aten de korrels op.

De Here Jezus keek hen aan. Hij wist dat het deze Farizeeërs niet om de sabbat ging, niet om Gods heilige wet. Ze waren boos op hem. Ja, ze konden hem niet uitstaan. Alleen om die reden stelden ze deze vraag.

Met veel geduld antwoordde Jezus: ‘Jullie weten toch wel wat koning David gedaan heeft toen hij en zijn mannen erge honger hadden? David ging de tempel in en at van het offerbrood en zijn mannen deden dat ook. Alleen priesters mochten dat eten. Maar wanneer David uit nood wetten mocht breken dan mag ik dat ook doen, want ik ben meer dan koning David.

Maar niet alleen dit. Alle wetten en wetjes die jullie gemaakt hebben voor de sabbatsrust zijn helemaal verkeerd.

God heeft de mens de sabbat gegeven om uit te rusten van hun werk en vooral ook om op deze rustdag God te eren.

Maar jullie wetten voor de sabbatsrust kan niemand nakomen. En dat is niet goed. Nee, zo wil God het helemaal niet. **De mens is niet gemaakt voor de sabbat, maar de sabbat is gemaakt voor de mensen.** Ik ben de Mensenzoon. Ik bepaal wat je op de sabbat mag doen.

De Farizeeërs dropen af. Ze wisten niet wat ze op deze woorden van Jezus moesten antwoorden. Maar een man die willens en wetens de sabbat brak, die kon volgens hen geen profeet van God zijn. En hun haat richting Jezus werd alleen maar groter.

Een paar dagen later was Jezus in een groot huis in Kapernaüm. Hij zat in de grote kamer met veel mensen om zich heen. Iedereen luisterde met veel aandacht naar wat Jezus hen over God leerde. Ook diezelfde Farizeeërs zaten op hoge stoelen vlakbij Jezus. Ze hielden Jezus scherp in het oog. O, als die Jezus maar één verkeerd woord zou zeggen, als ze hem maar één keer op een leugen zouden kunnen betrappen, op een woord dat tegen de Schrift inging...

Plotseling werd het heel stil in de kamer. Er werd een man naar Jezus gebracht, die blind was en ook niet kon praten. Dat kwam doordat hij een kwade geest in zich had. Voor de ogen van de Farizeeërs wierp Jezus die kwade geest uit de man. Hij kon weer zien en praten. Dankbaar en heel luid tussen de hoge muren klonk de stem van deze arme man die helemaal genezen was. Hij dankte op luide toon God dat Jezus hem genezen had. En alle mensen die daarbij aanwezig waren begonnen dit ook te doen. Ja, iemand die zulke grote wonderen deed, dat was de Messias, de Zoon van koning David. Dat kon niet anders! De Farizeeërs op hun hoge stoelen deden niet mee. Nee, wat interesseerde het hen dat deze arme man weer kon zien en praten? Dat deze arme stakker verlost was uit de macht van Satan? Dat kon hen niets schelen. Zij waren des duivels, zo kwaad dat Jezus al weer een wonder had gedaan en dat alle mensen hem, die man uit Nazareth, de 'Zoon van David' noemden. Het was vandaag geen sabbat. Om reden dat Jezus deze man beter gemaakt had konden ze hem niet veroordelen. Het was bij de wet niet verboden dat je een zieke beter maakte.

En al luider klonk het gejubel van de mensen en al groter en venijniger werd de haat van de Farizeeërs. Het kon hen niets meer schelen wat ze zeiden. Met hun verhitte koppen dicht bij elkaar zeiden ze: 'Het is geen wonder dat deze Jezus kwade geesten uitwerpt want hij heeft zijn macht van de Satan zelf gekregen.' Ze hadden het alleen maar tegen elkaar gezegd, deze vrome mannen uit Jeruzalem. Rechtstreeks dat tegen Jezus zeggen durfden ze niet. Maar Jezus hoorde hun honende taal wel. Deze laster raakte hem diep. Jezus wist dat deze zelfde mannen hem ééns ter dood zouden veroordelen. Maar die tijd was nog niet gekomen.

Jezus stak zijn hand omhoog en alle mensen om hem heen werden stil. Toen keerde hij zich naar zijn vijanden en sprak de volgende woorden: 'Jullie zeggen dat ik door satan, de duivel boze geesten uitwerp. Maar jullie geloven het zelf niet! Want als satan de satan uitwerpt, dan zou zijn koninkrijk niet kunnen blijven bestaan. Er kan geen koninkrijk blijven bestaan, dat tegen zichzelf verdeeld is. Nee, dat vernietigt zichzelf. Ja, ook een stad of een familie waar de mensen ruzie hebben, zal niet blijven bestaan. Met satan is dat net zo. Als satan kwade geesten wegjaagt, dan vecht hij tegen zichzelf. En dan vernietigt hij zijn eigen macht. Ik jaag kwade geesten uit met hulp van de Geest van God.'

En de Farizeeërs, hoe reageerden zij? Na deze woorden van Jezus werd hun haat alleen maar groter.

Het was weer sabbat. De Joden gingen naar hun synagogen. Ook Jezus ging met zijn leerlingen elke sabbat daar naar toe. Zo ook deze sabbat.

Daar in de synagoge zag Jezus een man zitten met een vergroeide hand. Jezus kreeg medelijden met hem. En Jezus wist dat deze man geloofde dat hij hem beter zou kunnen maken. Maar deze dag was het een sabbat. En mocht je dan iemand beter maken?

Naast deze man met zijn vergroeide hand zaten weer diezelfde Farizeeërs uit Jeruzalem en zij keken voortdurend naar Jezus of hij het zou durven wagen om op de sabbat deze man te genezen. Volgens hen zou dat een groot kwaad zijn. Deze man verkeerde niet in levensgevaar en die zere hand kon best tot morgen wachten.

De Here Jezus dacht daar anders over. Hij wilde deze zieke man geen dag langer laten lijden, ook al zou dat tegen het zere been van de Farizeeërs zijn. Maar eerst zei Jezus tegen hen: ‘Stel dat je één schaap hebt en dat schaap valt op een sabbat in een diepe kuil. Halen jullie dat schaap dan niet uit die kuil, voordat het dood gaat? Luister goed! Een mens is veel belangrijker dan een schaap. Je mag dus op sabbat iets goeds doen.’

En tegen de man met de vergroeide hand zei Jezus: ‘Kom hier bij mij in het midden staan.’

‘Kom hier bij mij in het midden staan.’

Voordat Jezus deze man genas keek hij zijn vijanden recht in de ogen en zei: ‘Wat is jullie mening? Is het wel gepast om op sabbat een mens goed te doen of is het beter op sabbat een mens te doden?’

Het bleef doodstil in de synagoge. Niet één van de Farizeeërs durfde iets te zeggen. Maar vanbinnen kookten ze van woede. Hoe was het toch mogelijk dat die rabbi uit Nazareth zelfs hun gedachten kende?

Nog één keer keek Jezus hen aan. Boos om wat zij van plan waren met hem te doen, maar tegelijk ook bedroefd omdat zij hem niet wilden aanvaren als hun Messias. Daarop zei Jezus tegen de man met de vergroeide hand: ‘Steek je hand uit.’

De man stak zijn hand uit en meteen was de hand beter. Hij was net zo gezond als zijn andere hand.

Op diezelfde dag nog – toen was het ineens niet meer erg dat het sabbat was – gingen deze Farizeeërs naar hun grootste vijanden, naar de Herodianen en samen overlegden ze op welke manier ze Jezus het beste konden doden!

Maar het waren niet alleen de Farizeeërs, die Jezus in de weg stonden. Ook zijn broers en zelfs zijn eigen moeder Maria begrepen hem niet en probeerden Jezus van zijn werk af te houden.

In het begin van Jezus’ optreden waren ze trots op hun grote broer geweest. Wie had er nu een broer die zulke geweldige wonderen deed? Wie had een broer waar iedereen naar luisterde? Wie had een broer die zo’n geweldig grote rabbi was als hun broer Jezus?

Maar nu ze hoorden dat Jezus steeds maar weer ruzie maakte met de Farizeeërs, met de leiders van het volk, nu veranderde dat trotse gevoel in een gevoel van angst.

Nee, zo kon het niet langer. Op deze manier kon het nooit iets worden met Jezus. Als je je opstelde zoals Jezus deed, dat je steeds maar weer ruzie maakte met de ‘hoge heren’ uit Jeruzalem, dan werd je een keer gevangen genomen en dan kon je zelfs tot de dood veroordeeld worden. Nee, zij de broers van Jezus, ze moesten wel ingrijpen wilde het niet helemaal fout gaan.

Met hun moeder Maria praatten ze hierover en ze maakten hun moeder zo bang, dat zij met hen meeging naar Jezus toe, om hem op te halen en mee terug te nemen naar Nazareth. Zou dat niet goedschiks gaan dan wilden ze hem zelfs met geweld meenemen. Thuis zouden ze hem wel ‘leren’ om geen ruzie meer te maken met de leiders van het volk! Als Jezus zelf niet zo wijs was dan moest hij het maar doen om zijn moeder. Zij had om hem al genoeg in zorg en angst gezeten. Zo kon het niet langer...

Toen ze bij het huis kwamen waar Jezus de mensen leerde, konden ze onmogelijk bij hem komen. De poort, het binnenplein, ja het hele huis was

propvol met mensen. Net zo vol als toen met die verlamde man die door zijn vrienden door het dak heen naar Jezus was gebracht.

Maar moeder Maria en de broers van Jezus hoefden zich ook niet door de mensenmassa heen te wringen. Als de boodschap maar naar Jezus overgebracht zou worden. Jezus moest nu naar buiten komen want zijn moeder en zijn broers stonden op hem te wachten. Ze waren gekomen om Jezus op te halen en mee te nemen terug naar huis.

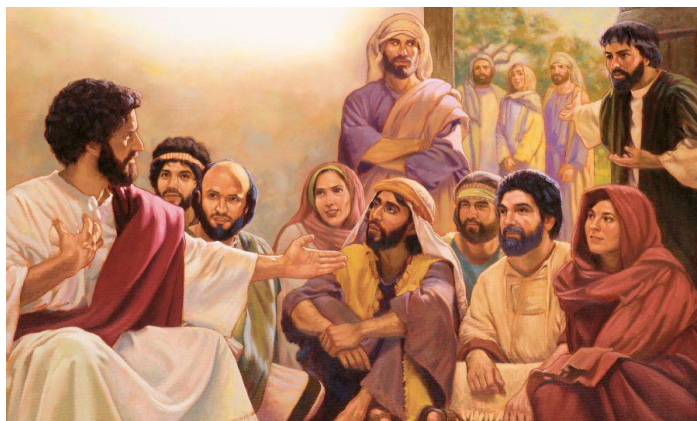
Jezus werd heel bedroefd toen de woorden van zijn broers en zijn moeder aan hem overgebracht werden. Er was een tijd geweest dat hij alles deed wat moeder Maria hem vroeg. Hij was als grote jongen met haar mee teruggegaan naar Nazareth terwijl hij zelf graag in de tempel in Jeruzalem had willen blijven. Maar die tijd was voorbij. Het was niet dat Jezus niet met Maria mee wilde: de rust in het huis van Maria was vele malen beter dan het lijden dat hem te wachten stond. Maar het mocht niet!

Hier, tussen al die mensen, bij zijn vrienden en bij zijn vijanden, hier was zijn werk. En als hij nu meeging zoals zijn moeder graag wilde, dan zou hij zondigen tegen zijn Vader in de hemel.

Jezus vond het erg dat hij zijn moeder verdriet moest doen. Maar zijn plicht ging voor alles. Hij mocht er niet eens over praten om zijn werk op te geven. Later, ja na zijn opstanding uit de dood zou Maria hem beter begrijpen en dan zouden ook zijn broers inzien wat zij hem nu aangedaan hadden.

Maar moeilijk vond Jezus het wel om zijn moeder en zijn broers zo te laten gaan. Waarom geloofden ze nu niet in hem? Waarom vertrouwden ze hem niet? En alsof hij in dit bittere uur, nu zijn familie hem in de steek liet, troost zocht bij zijn leerlingen zei Jezus: 'Jullie zeggen dat mijn moeder en mijn broers buiten staan om mij op te halen? Kijk, deze mensen hier om mij heen, zij zijn mijn broers en mijn moeder. Ik zeg jullie: mensen die doen wat mijn hemelse Vader wil die zijn mij een broer, een zus en een moeder. En zeg tegen mijn familie buiten dat ik niet kan komen!'

En daarna sprak Jezus weer verder tegen het mensen op de binnenplaats van dat grote huis.

En zeg tegen mijn familie buiten dat ik niet kan komen!'